

frem, saa lyder dette forunderligt. Thi dersom Oppositionen optræder enig og sluttet, hvad høre vi saa? Ja, saa høre vi, at vi bare følge Trop. Naar der derimod kommer afvigende Meninger frem, snart fra En, snart fra en Anden, saa hedder det: Nei, en saadan nemlig Opposition dier ikke til at tages i Betragtning! I den Henseende er jeg imidlertid enig med det ærede Medlem, at det er en forkastelig Tanke, som det ærede Medlem fra Ringsted (Lauridsen) fremsførte, at vi skulde komme bort fra Loven om den almindelige Værnepligt, en Lov, som jeg anser for at være en af de Love, som har bragt os nærmest Lighedsprincipet, som vi dog Alle ønske at naa, for at gaa over til en Hær paa 10—15,000 Mand, uddannet efter europæisk Mønster. Jeg tror, at det vilde ikke være at gaa fremad, men at gaa tilbage. (Afbrydelse af Bjørnbaek.) Saa det ærede Medlem for Marhus Amts 1ste Valgkreds (Bjørnbaek), som støttede ham, siger, at det bliver billigere; men jeg er noget bange for, at dette ikke holder stik, hvilket kan vises ved en lille Beregning, ved at se hen til det leiede Korps, vi have i Dieblisset, ikke ad lovlig Vei, men udenfor Loven; Beregningen derfor taler ikke til Grund for noget saadant; thi herefter vilde det blive 30 Millioner Kroner udelukkende til en saadan Hær foruden Vaaben, og hvad det ellers maatte medføre. (En Stemme: Det er ogsaa Luxus!) Jeg tror ogsaa, det andet er Luxus. Nei, det jeg vil, og som jeg tror, at Flere og ikke saa ganske Saa af den danske Befolkning ønske, er, at vi virkelig skulle værges vort Land. Det er mere end en Talemaade, og mere end Noget, man synger om, som det ærede Medlem fra Hillerød (Dinesen) sagde. Hvis vi kunne faae vor Hær udvillet til en Folkevæbning, saa tror jeg, at enhver vaabenfør Mand vilde møde, naar Klokterne ringede og Baunerne blussede. Den ærede Krigsminister sagde overfor Schweiz, at en Folkevæbning er Sukkerbrød, men i det Stykke hører jeg mig ikke for Sagkundskaben. Jeg skal minde om, hvad der foregik for 100 Aar siden her i Landet. Da den store Landkommission var nedsat for at overveie, hvad der kunde gøres for at forbedre Bønderstandens Stilling og løse Stavnshaandet, som den Gang hvilede paa den danske Bønderbefolkning, da var det de Militære, som Bøndernes ivrige og dygtige Talsmænd maatte kæmpe imod. Det var Generalitetet og Admiralitetet, der vare imod Stavnshaandets Løsning, fordi de mente, at man ikke vilde kunne forsvare

Landet, naar man gav Bønderne Frihed til at reise, hvorthen de vilde. Men det lykkedes Bøndernes dygtige og utrættelige Talsmænd at beseire Modstanden. Og blev vort Forsvar derfor daarligt? Nei, det viste sig, da Faren var paa Færde i 1801, da man kaldte Mandskabet til Slaget i Kongedybet, da mødte det og mødte paa en saadan Maade, at Historien har givet det Vidnesbyrd, at Bønderne slog og kjæmpede for det Fædreland, som indtil da kun havde budt dem Undertrykkelse. Vil man være sikket, saa er det efter min Mening det Bedste, at alt det Mandskab, der er vaabenført her i Landet, møder ved Landets Grændser og overalt, hvor Faren truer. Det er en af de vigtigste Betingelser for at have et kraftigt Værn. Jeg tror nok at turde sige, at Oppositionen vil noget Andet end synges om, at vi vil værges vort Land. Sæt den paa en alvorlig Prøve. Hvis vi fik en saadan Ordning, er jeg overbevist om, at det Folk, der stod bagved, skal ogsaa møde. Folket har jo før vist sig rede til at forsvare Landet i Farens Dage. Giv det den Ret, der tilkommer det, til at bestemme, hvordan det skal styres, saa vil det ikke blive kaldt forgjæves. Det er et af de Spørgsmaal, jeg vil bede det eventuelle Udvalg om at have sin Opmærksomhed henvendt paa. Jeg veed, at der er Flere, der tænke saaledes. Kunde vi gaa i den Retning, vilde jeg anse det for et Fremskridt i Modtætning til, hvad der blev antydet som ønskeligt af det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds (Lauridsen).

Jørgensen: Jeg vil sige paa Forhaand, at jeg hører til dem, der mene, at vi ikke bør opvæbne. Det er min Mening, at vi bør have et Værn, afskjet efter Landets Størrelse og Forhold. Det er nu engang min Mening; men jeg vil godt indrømme, at vi ere komne ind paa at give for meget ud til vort Forsvar, Med Hensyn til Kjøbenhavns Befæstning synes det jo nu, at Alle ere enige om, at det er en meget stor Fordring, den ærede Krigsminister gjør til Landets Finantier, og det forekommer mig ogsaa, at den ærede Minister selv er af samme Mening, thi han gaar meget nødig ind paa at give os Klarhed over, hvor Pengene skulle tages fra. Men nu er det saa, at naar vi skulle have en saadan Befæstning, saa maa vi ogsaa fordrø, at det er noget Godt, vi faae, at vi faae Noget, vi kunne bruge, naar Krigen kommer; men efter den Maade, hvorpaa de Militære have udtalt sig og skrevet, skjønner jeg ikke rettere, end at det vilde blive et rent